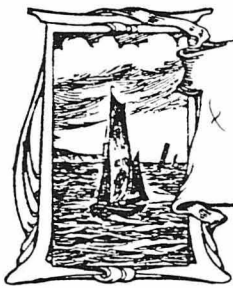

ΠΑΛΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Ο ΙΑΤΡΟΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΤΑΓΙΑΠΙΕΡΑΣ

Ο γιατρός του Άλη Πασσα. Φίλος επιστήθιος του Κυβερνήτου και του Βηλαρά. Τα δραματικά γεγονότα της Σακύνθου στα 1821 και η φυλάκιση του Ταγιαπιέρα. Οι Άγγλοι κερμεύν και ο κερκυνος γκρεμίζει. Η φιλανθρωπία του ιατροφιλοσόφου. Η τηγανίτες του Ταγιαπιέρα. Ο θάνατός του και τ' ανέκδοτα έργα του. κ.λ.π. κ.λ.π.

Στη σειρά των Έλλήνων ιατροφιλοσόφων, ο Ζακωνθός Διονύσιος Ταγιαπιέρας έπληξε με έντελώς ιδιόρρυθμο και ξεχωριστή φρονηματία της εποχής του.

Από πατέρα Έλληνοβενετομάγο και μητέρα Μεσολλυγίτισσα, ο Διονύσιος Ταγιαπιέρας γεννήθηκε στη Ζάκυνθο, στα 1777. Την πρώτη μόρφωση και τις πρώτες αράξεις φιλοπατρίας τις έδιδάχθη στα σχολεία του νησιού. Μετά την κατάργηση της Ένετοκρατίας και την άφιξη των Γάλλων στη Ζάκυνθο, στα 1797, ο Ταγιαπιέρας, μαζί με πολλούς άλλους, ακολουθούσε τις δημοκρατικές αράξεις και έγινε « α ρ ο μ α ν ο λ ο γ ο ς »—όνομασία που έδιναν τότε στους θαυρούς των αρχών της Γαλλικής Έπαναστάσεως. Ανάγκη να σημειωθεί μάλιστα ότι η Ζακωνθός διατελούσε από την έξοσσία της Ένετίας 314 χρόνια. Ο λαός, που είχε έπιστη σκεπώς πολλά βασίαια, έπαρηγόρισε μ' ένδοξοσισμό την απειλευθέρωσή του.

Άλλα στα 1798 ήρθαν οι Ρωσοβούρνοι στη Ζάκυνθο και τότε άλλαξε πάλι η κατάσταση. Οι φιλελευθέροι, οι Έβραίοι και από πάντων η γυναίκες που δεν άνθραν σε εύγενείς οικογένειες υπέφεραν πολλούς εξεστειλισμούς. Ο Ταγιαπιέρας λοιπόν, ως δημοκρατικός, άναρχάστρην να φέρη. Έπήγε στο Παρίσι, όπου έσουδάσε επί δύο-τρεις χρόνια την Ιατρική, αλλά και τ... ζογραφική.

Στα 1814 ο Ταγιαπιέρας έξαναγόρισε στη Ζάκυνθο καλλιτέχνης και επιστήμων, αλλά έξαοσώσε μόνον το ιατρικό έπάγγελμα. Εξοργάρισε άπλωσ για διασώδεσαι. Επειδή όμως είδε ότι στο νησί έβασίλευε ο φρόνος, έπήγε στα Γιάννενα, όπου ο Άλη Πασσαός και ο γυιός του Βελής τον έφαναν νεγάλλες περιποιήσεις και τον έκαθήστρην μαζού τους. Στα φεσθά έζείνα χρόνια ο Ταγιαπιέρας έσοσε πολλούς κραστανούς από την κρεμύλα. Άλλά, με τον καιρό, η θρησφωία του Άλη του έγνε άναπόσφρη, και στα 1820 ο Ταγιαπιέρας έγύρισε στη Ζάκυνθο.

Μετά ένα γούνο ζέσπασε η Έλληνική Έπαναστάσις.

Στις 28 Σεπτεμβρίου 1821 μάλιστα σκεπθη το άκόλοθο τραγικό γεγονός: Ένα Τουρκικό πλοίο, καταδιωκόμενο από τους έπαναστάτες Σαχίνη και Ραφαήλ, μωσακωμένο από τις κανονίες που του έροζιγρην, κατέφερε στη Ζάκυνθο και ο ποιταρχός του, για να το σώση, το έρωσε έξο, στη νοτία παραλία της Ζακωνθου, στο Γυφούλιθο.

Οι Άγγλοι, που κατείχαν τη Ζάκυνθο, θέλοντες να τήρησυν την ουδέτερότητα, κατέβησαν στην παραλία να προστατείσουν τους Τουρκούς ναυτικούς από τους χωρικούς του Γυφούλιθου, οι οποίοι έστρεψαν έντολο να οσώτωσησυν τους κραιβοσσοσασμένους Όθωμανούς. Έπί κερφαλής των χωρικών ήταν ένας λαπίς, ο οποίος, κρατώντας το σταυρό στο χέρι, έφώναζε :

—Θάνατος στους άπιστους!

Οι χωρικοί έπετέθησαν δύο φορές έναντίον των Άγγλων. Στην πρώτη σκεπλοκή έπληρώθη ένας άξιοσπιστός και δύο στρατιώτες, και ένας στρατιώτης οσώτώθηκε. Τα μεσάνυχτα οι χωρικοί έφαναν δεύτερη έπίθεση έναντίον των Άγγλων, που έπροσπατείαν τους Τουρκούς, και τότε έσοσώθησαν πολλοί. Από τους Ζακωνθούς δεν έσοσώθη κανείς, γιατί στην πρώτη σκεπλοκή οι Άγγλοι έπαροβόλησαν στον άερα, και στη δεύτερη η σφαιρίσι των ήτων αδύνατον να πέτωσησυν τους Ζακωνθούς, γιατί ήσαν καλά ταμωσσομμένοι στους βόχους της παραλίας.

Την άλλη μέρα, ο Διοκράτης της νήσου έζήρωσε το στρατιωτικό νόμο και ένήργησε σκέλλησις. Σχεδόν όλα οι κάτοικοι του Γυφούλιθου άδεργώθησαν στην πόλι της Ζακωνθου και έφυλακίσθησαν. Τέσπαιες από τους χωρικούς, —μεισθό των όποιων και ο παπάς—θεσσηθέντες άρχηγοί της στάσεως, έδιδάσθησαν και καταδικώσθησαν εις τον δι' άγχόνος θάνατον. Άμεσος οι Άγγλοι έστρην μίαν άγχώνη, σε σχήμα Η και τους έκρέμασαν στη σκεφά. Αυτό έγνε το πρώτο, στην πλατεία του Μόλου, την κατόν άνομασσομένη Πλατεία Γεσφώριου.

Τα πτώματα τ' άφθρην να κρέμονται εκεί, αλλά τη νύχτα ο ούρανός έσπηνέγμισε, θέλλει όμοιική ζέσπασε, κι ένα άστροπέλα έπεσε άκαθώς άπάνω στην άγχώνη και την έκρωσισε. Τα πτώματα έπεσαν κάτω. Οι Ζακωνθοί το έθεσθησαν αυτό ως γαμερό σημείο θείας όργης έναντίον των Άγγλων. Άλλ' οι Άγγλοι, για περισσότερο πασαδειγμασσομό, έπήσαν τα τέσπαιρα πτώματα, τα εκαστρώσαν, τα έβηλαν σε νεγάλλο σκεφένενα κρεμύλα και τα έκρέμασαν, τα τρία στο λόφο του Περσφήτη Έλλια, το τέταρτο δέ, το του άρχηγοί της στάσεως Κλασθιανού, το μετέφρην στο χωριό του και το εκρέμασαν άπέναντι του σκεπτιού του, να το βλέψη η γυναίκα του, τα παιδιά του και όλοι οι χωρικοί! Έτσι τα πτώματα έμειναν έκτεθειμένα, τρις άκόμη ήμέρες!...

Εν τούτοις, πολλοί από τους ένόχους κατώφθησαν να σωθούν, κεργόντες προς την άπέναντι Πελοπόννησο, προς τους άγονισσομένους Έλληνους.

Αργότερα οι Άγγλοι έκρέμασαν στο Φωροσό πολλούς Έλληνους, από το κόμμα των λεγομένων μεταρρομειστων, καθώς και μέλη της Φιλικής Έταφείας.Μαζθ με τους τελευταίους αυτούς ήσαν και ο Ταγιαπιέρας. Οι φυλακισμένοι έστρην μεγάλο ένδοξοσασμό για τον Άγώνα και άναποσσοσώσαν να μάθουν νέα για τις μάχες που γίνονταν στο Μωρηά. Γι' αυτό, όσοι από τους φ ι λ ο κ ο υ ς δεν είχαν φυλακισθει, έμνησκωνέθησαν το έξησι: Κάθε φορά που μάθαιναν νέα των Έλλήνων, έστρην κεργίτη, κερσάσι και μωσακώ θργατα κοντά στο Φωροσό, έστρην, έπιναν και τραγουδούσαν έξιστοσσομένης τραγουδιστά τα νέα! Οι φυλακισμένοι

ΝΦΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ
ΑΓΡΙΕΜΜΕΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ

*Έκει που άγριεμένος βράχος
γίγνε στην άκρη της θαλάσσης,
ήθη και σάθηνα μονάχος
για να σε ιδώ που θα κερσής.
Κι' από τα μάτια μου ένα δάκρυ
κλήπησε μόνο σιγαλό,
όταν προσπέρσασες στην άκρη
κι' έχάθης πέρα στο γιαλό.*

*Έκει στο ίδιο τ' άκρογιάλι
κάποιον κερθών έντυχισσομένο
μονάχος θέ νάρθω και πάλι
και θα σταθώ να σε προσμένο.
Κι' όταν σε ιδώ και σ' άντικρυσώ
καθώς εκείνη τη φορά,
και τότε πάλι θα δακρυσώ,
μα θα δακρυσώ από χαρά.*

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

μάθαιναν έτσι την ειδησι, και τραγουδοῦσαν κ' αὐτοί, φωτίζοντας τραγουδιὰ στὴ συμπληρωματικὴ πληροφορίαι. Οἱ Ἅγγλοι φρουροί, ποὺ δὲν ἤξεραν Ἑλληνικά, δὲν ἵσταντο τὸν ἴτερον. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἤθεε Ἄριστοι στὴν Ἐπτάνησον ὁ περίφημος Μαϊλάνας, διέταξε νὰ πάρῃ ἡ τρομοκρατία κ' ἐλευθερώσει τοὺς φυλακισμένους.

Ἐλευθερώσει ὅμως ἕμενε στὴ φιλικῆ ἔξη ἡμέρας.
 Ὃταν οἱ φιλικοί τὴν Ζακύνθου ἀπελάσαν νὰ συστήσουν στὸ Ναύπλιο νοσοκομεῖο γιὰ τοὺς ἀγωνιστὴν, ἄσθενεις καὶ τραυματίαι, ὁ Ταγματίας, ὡς μέλος τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, ἐδώρισε πολλὰ φάρμακα, χειρουργικὰ ἐργαλεῖα κλπ. Ἐπίσης ἔστειλε φάρμακα καὶ στὸ Μεσολόγγι.

Κατὰ τὸ 1827 ὁ Ταγματίας ἐπέμπε στὸ Ναύπλιο, ὡς γιαντοῦ τῆς Ρωσικῆς Πρεσβείας, ὅπου ἔφινε φίλιτος τοῦ Κατωδίστρια. Ὃταν ὅμως εἶδε τὴν ἀντιπολίτευση ἐναντίον τοῦ Κυβερνήτου καὶ ἐπροϊάτρεψε τὴν διλοφονία του, τὸν εἰδοποίησε νὰ φυλάγεται καὶ ἔπειτα ἐγένευσε στὴ Ζάκυνθο.

Στὴ Ζάκυνθο ὁ Ταγματίας ἦταν ὁ πιὸ ἀγαπητὸς ἀπὸ ὅλους τοὺς γιαντοῦς. Ἡ γνώμη του εἶχε κύρος. Οἱ συνάδελφοί του τὸν ἐσέβοντο, ἀπὸ πάντων γιὰ τὴ θαυμασιὰ διοργανωτικὴ του. Ἦταν πολὺ φιλόπλοους. Ἀπὸ τοὺς φτωχοὺς ἔδει μόνον δὲν ἐπιλάνθονταν, ἀλλ' ἔθαψε καὶ κομίσματα αὐτοῦ ἀπὸ τὸ προσέξιά του. Ἀπὸ τοὺς ἐπιτόρους ὅμως ἤθελε ἀδύη πληροφορία. Γιὰ νὰ ἐπισκεψθῆ καίποτε τὴν ἀρρωστή γυναῖκα ἐνὸς πλουτίου Ζακύνθου εἰργενεὺς ἐξήτησε 500 τάλληρα, καὶ ἅμα τὰ ἔλαβε, τὰ ἐξοφόρα ἁμέσως στοὺς φτωχοὺς.

Ἐλευθερώσει ἦταν πολὺ ἰδιότροπος καὶ τολμηρός, ἀκόμη καὶ ὁ αὐτὴν εἶχε φρακιὸν τῆς ἐπιστήμης του. Διεκρίνετο γιὰ τὴν εὐλογιστή του καὶ τὸ σπάνιο μνημονικὸν του. Ἦταν ἀναστήματος μετρίου, καὶ τερπλὸς ἀπὸ τὸ ἀρτερότο μᾶτι. Τὰ φορεμάτα του ἦσαν πάντοτε κομικά, γιὰ τὸν Ταγματία διεκρίνετο γιὰ τὴ φιλοκαλία του. Ἦταν σπατάλης καὶ κατὰ τὰ τέλη τοῦ βίου του τὸξε φέζει στὸ ποτὸ.

Ἐλευθερώσει ἦταν μέλος διαφόρων Ἀκαδημιῶν καὶ φίλος πολλῶν λογίων. Οἱ ἀδελφοὶ Σούτσιοι τοῦ ζητοῦσαν πάντοτε τὴ γνώμη του γιὰ τὰ ἔργα τους. Μὲ τὸ Βηλάρι εἶχε συνδεθῆ μὲ στενὴ φιλία. Κάλυπτε ποὺ τρώγανε μαζὺ καὶ ὁ Ταγματίας εἶχε ἐτοιμάσει καὶ ἑξαιρέτης τηγαίνεται, ὁ Βηλαριὸς τόσο ἐνθουσιάζετο, ὥστε ἔγραψε καὶ τὸ γνωστὸ ποιημάτιν: Ἐ Τ ἠ γ α ν ἰ τ ε ς τ ο ῦ Τ α γ ι α π ι ε ρ α ω.

Ἐλευθερώσει ἔδωκεν ὅραμα ἀδύη περὶ ἐλευθεροποιίας. Συνέγραψε καὶ τρία λογοτεχνικά ἔργα: «Ἐγνώμων τοῦ Ὄνου καὶ τῆς Ἀλεξούδας», «ἘΚυρὰ Φροσίνη» καὶ «Αἱ δόδεκα παρθέναι τοῦ ὄρους Κυλλήνης». Τὰ ἔργα αὐτὰ μόνον ἀκόμη ἀνέκδοτα στὴν συγγενική του οἰκογένεια Σερβογιαννοπούλου, ἡ ὅποια τὸν ἐκληρονόμησε.

Ἐλευθερώσει ἴκνησε στὴ Ζάκυνθο στὰ 1842 καὶ ἐξημερῆ μὲ συγκροτῆ ὄλον τὸν κατοῖκον. Ἦ φημι τοῦ διατηρεῖται ἀκόμη σέβαση.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΕ ΜΙΑ ΠΑΛΛΗ ΦΙΛΗ

Θημάσοι τὰ χρυσά μου τὰ μακρὰ
 πῶς μ' ἀγαποῦσε, πῶς σ' ἀγαποῖσα;
 Παντοῦ τὰ βήματά σου ἀκολουθοῦσα
 κ' ἀλλάζαιε γλιντζόλογα κλεφτάτα.

Μὰ τότῃ μὲς στὰ δροσερὰ σου νεῦτα
 ποὺ τόσο τὴν ἀγάπη σου ποθοῦσα
 καὶ μὴ ματὰ μὲ πόνο σοῦ ζητοῦσα,
 ἄλλον κριτὰς, γλιντζὰ μὴ μαροματὰ!

Ἄλλ' ὅπως τὰ τρελλὰ τὰ χελιδόνια,
 ἀφῶν τῆς γῆς γυρίζουνε τὴ σφαιρά,
 ξανάνοχονται στὴν πρῶτη τοῦς φωλιά,
 Ἐτοῖ κ' ἐστὶ ἡ καρδιά σου μὴν ἡμέρα

θὰ θυμηθῆ τὰ περασμένα χρόνια
 καὶ θάρρη στὴν ἀγάπη τὴν καλήν.
 † ΑΝΤ. ΜΑΤΕΣΙΣ

ΑΝΑΔΑΜΠΕΞ

Πρέπει νὰ σεβόμεθα βέβαια ὅσα ἐθεμελίωσαν οἱ ἀρχαῖοι, ἀλλὰ δὲν πρέπει μ' αὐτὰ νὰ μὴ βασίζουμε κ' ἑμεῖς νέα θεμέλια στὸ μέλλον.

Γ ρ α ἰ τ ε

Ἐρωτας εἶνε γιὸς τῆς Πενίας καὶ τοῦ Πλούτου. Τῆς Πενίας γιὰ πάντοτε γυριεθῆ, τοῦ Πλούτου γιὰ πάντοτε εἶνε γενναϊοδόσος.

Π ἰ ἄ τ ω ν

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ὁ Οὐγκώ και ὁ κούρεϋς του.

Μὴ μὲρα ὁ κούρεϋς τοῦ Οὐγκώ ἀνέφερε στὸν ποιητὴ μὴ εἶδησι περὶ προσκομῆς συντελείας τοῦ αἵματος, ποὺ κυκλοφοροῦσε ἐκείνης τῆς ἡμέρας στὸ Παρίσι εὐφύτατα.

—Τὴν τρίτη μέρα, εἶπε ὁ κούρεϋς, θὰ πεθάνουν ὅλα τὰ ζῶα...

—Τὴν τετάρτη θὰ πεθάνουν ὅλοι οἱ ἀνθρώποι...
 —Αὐτὴ ἡ εἶδησι μὲ συγχαίρει πάρα πολὺ, τοῦ ἀπάντησε ὁ συγγραφεὺς τῶν «Ἀθλίων». Ἄν πεθάνουν πραγματικά ὅλα τὰ ζῶα τὴν τρίτη μέρα, ποῦς θὰ μείνῃ νὰ μὲ ζήσει τὴν τετάρτη, γιὰ νὰ πάω τὴν πέμπτη ματαμερσιμένους στὸν ἄλλον κόσμο ;...

Ἐνα ἀνέκδοτο τοῦ Ἰρβίγ.

Ὃταν ἐκπατοῦσε στὸ Λονδὶν ἡ σινηθεία νὰ ἀναγγέλλεται ὁ θάνατος τῶν βασιλέων δὲν ὄλα τὰ δημοσιὰ κέντρα—συνεπὸς καὶ στὰ θεάτρα—μὲ τὴν κωνηγὴ : «Ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε ! Ζήτω ὁ βασιλεὺς !», ἀνετήθη σ' ἕναν ἀρχαῖο ἠθοποιὸ νὰ βγῆ στὴ σκηνὴ καὶ νὰ φωνάξῃ τίς στερεοτέτες αὐτὲς λέξεις, ἐπειδὴ εἶχε πεθάνει τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας.

Ἐν λόγῳ ἠθοποιὸς ὅμως ἐπροῖκειτο νὰ βγῆ στὴ σκηνὴ γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἡμέρα αὐτή. Ὃταν ἔκρινε ἔβησε ἡ τρομερὴ στιγμή, καὶ εἶδε ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος νὰ τὸν κοιτᾷ ἀπὸ τὴν πλατεία, τὰ ἔχασε. Ἐκανε νάρθησση τὴν πεορίστη φράση, μὴ ἡ συγχρήσις του δὲν τὸν ἄφρω. Συγγενέρας τότε μὲ πόσο ὄλεε τοῦ τῆς δυνάμεις καὶ φωνάξε :

—Ζήτω !... Ὁ βασιλεὺς πέθανε !...

Ἐ ἀξιώσις αὐτὸς ἠθοποιὸς ἦταν ὁ κατόπιον διάσημος Ἰρβίγ, ὁ μεγαλειότερος ἱερηνετής τῶν Σαίξπηρῶν ἀριστοποιημάτων.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΑΡΙΚΑΤΟΥΡΕΣ

Ὁ Γάλλος μυθογράφος Λαφοντεῖν

νὰ ἀκούσιν λίγη μουσική. Ἐπίσης καὶ ὁ διάσημος ἐκπατοῦς Μουσταλιῶ πρὶν ἐταμίσει τὸ λόγο του σινηθίξε νὰ πᾶξῃ στὸ βιολί του ἕνα μουσικὸ κομμάτι.

Ἐ Κορνήλιος καὶ ὁ Ὅσσην ἔγραψαν σινηθὺς στὸ σκατάδι, ὁ δὲ Βοσκάνιος ἐμελετοῦσε κ' ἔγραψε ἑκατόμισσις καταγιὰ ὁριζόντιος κ' ἔχοτας γήφυ τοῦ καὶ τὰ βιβλία του καὶ τὰ χειρουργικά του. Ὁ περιφρησις Γερμανὸς βιβλιογράφος Ραιμίν ἔγραψε ὀρθὸς. Ὁ Γκαίτε ἐνεπνεῖστο τίς περισσότερες φορὲς περπατώντας, ὁ δὲ Καστήσιος καὶ ὁ Λεβάντιος ἐμελετοῦσαν κ' αὐτοὶ ἐκατόμισσις.

Ἐ Ἄγγιλος συγγραφεὺς ὄλιμον ἔπερνεσε ὀλίγηρας βδομηάδες αἰάδον στὸ κροβάτι του, χωρὶς νὰ σηκοῦντο γιὰ τίς ἐντελὲς ἀκαρφαίτες ἀνάγκες του. Ὃταν τὸν ἐκπατοῦσαν οἱ φίλοι του γιὰ τὸν ἐσπινόνονταν, ὁ συγγραφεὺς τοὺς ἀπάντησε :

—Μὴ γιὰ ποιὸν λόγο νὰ χαλῶσι τὴν ἡσυχία μου ;
 Ὁ Σπετόβεν σε κἀθε νεὸ σπάτι ποὺ ἐγκαθίστατο εὐρισσε πάντα διάφορες ἐλλείψεις καὶ αἰτελοῦσε ὅτι θὰ φύγῃ. Μόλις ὅμως περνούσαν ἡ πρῶτες μέρες ἡσυχίας καὶ δὲν ξανακίανε λόγο περὶ φυχῆς. Ὁ μέγας αὐτὸς μονοπωλιὸς μετὰ τὸ γόνην του ἔπροετο νὰ κίη ἕναν μακροὺ καὶ ἐπίπνο περιλάτοι, ἀδιαφοροῦντας γιὰ τὴν κατὰστασι τοῦ κέρου.

Γιατί δὲν πνίγηκε ὁ Ρουσοῦ.

Μὴ φορὰ ὁ Νυντεροῦ ἐπεσκέψθη τὸν φιλόσοφο Ζιὰν Ζακ Ρουσοῦ στὸ ἐξοχικὸ τὸν σάτι στὸ Μοιομανου. Ὁ Ρουσοῦ περιποιήθηκε τὸν φίλο του καὶ ἔπειτα τὸν ὀδήγησε στὸ πάρκο γιὰ νὰ κίη ἕνα μὴ βόλα. Περπατώντας ἔβησαν σὲ μὴ ματαφορία, στὴν ἀκρὴ τῆς ὁποίας ρισκοῦσαν μὴ μακρὴ λιμνίτσα. Ὁ Ρουσοῦ στάθηκε ἐκεῖ καὶ εἶπε στὸν Νυντεροῦ :

—Ἀπὸ τὴν θεοὶ αὐτὴν θέλωσαι πᾶνω ἀπὸ εἰκοσι φορὲς νὰ γυρωμῶ καὶ νὰ πνιγῶ στὴ λίμνη γιὰ νὰ θέσω τέρμα στὴν ζωὴ μου, ποὺ δὲν ἔχει καμμιά ἀξία !...

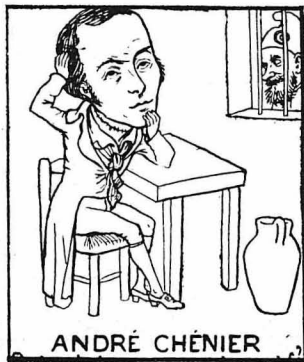
Ὁ Νυντεροῦ ποὺ γνώριξε τὴν μεγαλακρία τοῦ φίλου του, ἔμενε γιὰ μὴ στιγμή σιωπηλὸς καὶ ὕστερα εῖπνε :

—Καὶ γιὰτί δὲν τόκανεσ ;

Ἐκπληκσις γιὰ τὴν ἀδιαφορία, μὲ τὴν ὅποια τοῦ εἶπε ὁ Νυντεροῦ αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Ρουσοῦ, δὲν ἤξερε τί νὰ ἀπάντησῃ. Στὸ τέλος εἶπε γελώντας :

—Γιατί ἔθαλα τὸ χέρι μου σὸν νεροὺ καὶ μοὶ φωνόνταν πάντα πολὺ κρόβ !

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΑΡΙΚΑΤΟΥΡΕΣ

Ἐ Ἑλληνογάλλος ποιητὴς Ἀνδρέας Σενιέ